

Severin Šali

Pro defunctis

In so šli
v vetru usode,
ko listje jeseni,
v deželo mrtvih.
Smrt
jim je skrila svet,
peljala
truden korak
v molk
in večer.
Tam v grobne goljave
sijó zadnje spoznave.
Gospod,
daj jim Svoj mir!

Pod težo večnosti,
se je od njih
poslovil
čas
ko sonce
od omaganih žanjic.
Gospod,
poslušaj glas,
usliši klic,
vpijoč Ti venomer:
podeli jim pokoj
onstran
in mir!

So šli
nesoč s seboj
podobe zêmlje,
neba,
vonje vrtov,
objem poljá,

skrivnosti src
in speve duš,
opoj teles.
Kje je odslej
njih dom?
Kje radost mater,
ponos očetov,
žuljava dlan sinov
smehljay hčera?
Imajo
gorice,
govedo in trate
in hoste in njive
pšenice zlate,
tam,
v deželi mrtvih?
Gospod,
ti si jim dneve dal
ko žlahten okvir,
zdaj si ugasnil
leščerbo časa —
daj jim Svoj mir!

So šli
s solzo v očeh,
z upanji,
z ranami,
v Tvoj vrt.
Tam smrt
zori jim ude
v prst in prah.
Usmili se jih, Gospod!
Bili so delo Tvojih rok,
Bili so mejniki za Tvojo pot,
glas za Tvoj klic,

tečaji za Tvojo dver.
Olje za našo luč.
Daj jim Svoj mir!

Ti,
večni lončar,
si jim bil dal
like
dragocenih posod,
poklical
iz trhle prsti
ko rože,
všeč tvojim očem.
Zdaj so sklonili cvete,
zdaj so uvezeni v blede vence,
zdaj jih poljublajo sence,
trudni in strti
trohne v drobir!
Gospod,
daj jim Svoj mir.

Ti
si ustvaril zemljo:
božali so jo njihovi plugi,
Ti si jim jêdril žita:
želi so ga njihovi srpi,
hvalili
so Te za sonce, roso in dež,
prosili
zavetja pred točo in sušo,
ljubili
za srečo družin,
za setev pomladi
in jeseni sadove.
Zdaj s smrtjo
imajo pir,
zdaj so šli v njene domove.
Gospod,

daj jim Svoj pokoj
in mir!

O, bratje in sestre
v grobeh,
kjer rasto trave,
šelesté žalujke,
kjer spe
kot otroci na prsih mater —
niste nam tuji.
Senca smrti
blesti
tudi v naših telesih,
pada na našo pot
in senči ure.
Mrtvi
pojo
v glasu tožnih zvonov,
mrtvi
cveto
iz živih src,
mrtvi
rastó
iz jam.
Živi in mrtvi
smo en glas,
Gospod,
po Tebi kliče,
smo ena pot,
po kateri prihajaš
po nas.

Gospod,
Ti konca in začetka
izvir:
prižgi nam luč,
daj mrtvim
Svoj mir!